

---

## 52. DE WITTE JUFFERS IN 'T HEZZELINKS BOSCH.

---

Voor de oorlog was er dicht bij Westerbroek een plek waar heel veel boomen en struiken dicht bijeen stonden en een klein, donker woud vormden.

De omwonenden spraken van: 't Hezzelinks Bosch" en er was altijd iets van eerbied in hun stem wanneer ze dat zeiden, want ze wisten wel dat „Hezzelinks Bosch" een heel bijzondere plek was.

Iedere nacht om twaalf uur kwamen de Witte Juffers daar bijeen als de maan scheen en het niet al te koud was. Er was een kleine, open plek van dofgroen mos onder hooge, fluisterende boomkruinen en daar dansten ze, hand in hand . . . . de Witte Juffers van 't Hezzelinks Bosch.

Eens op een nacht is er iets wonderlijks gebeurd. Iets wat je stil-blij maakt als je 't hoort, omdat je weet dat de witte juffers dankbaar en lief zijn en sommige menschen eenvoudig en behulpzaam.

Het was in Juli en overdag als de zon hoog aan de hemel stond, zengde en schroeide een vreeselijke hitte, mensch en dier. De houtvester van Hezzelinks Bosch had overdag niet kunnen werken door die ondragelijke warmte. Daarom trok hij 's nachts naar het bosch en hakte en sneed en snoeide naar hartelust.

Het was een prachtige maannacht en nauwelijks had 't torenklokje van Westerbroek zijn twaalf slagen gezongen of van alle kanten kwamen de witte juffers aangesprongen en gehuppeld.

De houtvester, die een kinderlijk man was, glimlachte terwijl hij zoo nu en dan eens naar die vlotte, blanke figuurtjes keek. Hij voelde zich wonderlijk rustig en werkte blij en opgewekt voort. Maar daar ineens hoorde hij achter zich een droevig, hoog geluidje . . . . alsof ergens een kind schreide.

De houtvester legde snoeischaar en bijl neer en keek verwonderd om zich heen. Op een omgehouden boomstam, een meter of wat van hem verwijderd, zat een wit juffertje

tranen met tuiten te huilen. De houtvester werd er verdrietig van, zóó hartroerend snikte ze.

„Wat is er aan de hand?” vroeg hij en wonderlijk klonk zijn diepe mannenstem door 't stille sprookjeswoud.

De witte juffer schrok heelemaal niet.



„Mijn kleed is te lang, véél te lang. Ik kan niet met de anderen meedansen en spelen. Ik val telkens,” vertelde ze droevig.

Toen lachte de houtvester blij. „Wacht.... ik zal je helpen. Sta maar even héél stil. Ik heb toevalig mijn groote schaar bij me, waarmee ik de schapen knip. Zóó.... nog eventjes.... nog eventjes.... Nu heb ik er een handbreed afgeknipt en vallen zul je zeker niet meer.”

Het witte juffertje huppelde op en neer van blijdschap.

„Dank je wel! Dank je wel!”

En weg was ze al, naar haar makkertjes toe.

Maar vanaf die nacht is het leven voor den houtvester een blij avontuur geworden. Alles liep hem mee. Voorspoed, zegen en geluk kende hij voortaan alleen.

De zorgen bleven uit.

En iedereen in Westerbroek hield van hem om zijn luide, vroolijke lach, en zijn vriendelijk gezicht en zijn milde, altijd schenkende handen.